

zeificând nimicul

M Horlaci

cuvintele sunt prăpastia în care
poetul se prăbusește
cade într-o disperare acută
și moare
strivit de verbul ce crește
indiferent
ca o statuie sculptată
de mâna unui sculptor bătrân
bântuit de regrete
doar ploaia îi mai spală din griji
doar croncănitul unei ciori îl trezește din starea de letargie
și doar tic-tac-ul ceasornicului îi adâncește prăpastia minții
prăpastia unei dureri
fără capăt

zeificând nimicul